

Осінь

Лібер Рабинович

Павутиною синьою хмар
Небеса перетягує осінь.
І не палить вже сонячний жар,
Не розпатлює сонце волосся.

Широченні степи золоті
Поринають у обрій далекий...
Тиша. Тільки у тиші отій
Концертують під небом лелеки.

Їх курликання й клекіт сумний
Навівають нудьгу на прощання.
Я вслухаюсь, і тоскно мені,
Що навколо так раптом все в'яне...

Сном вповите село. На селі
Сумно вие собака, мов плаче.
Згуки тануть у сірій імлі,
Й затихає ридання собаче.

Сонце загнано в череду хмар
І на землю виглядує журно.
Туч безмежна дібралася тьма,
Обгортає дні, наче до штурму.

Люба осінь! Гей, сіра пора!
Розганяй свої чорнії шати.
Ти кодексу законів не зрадь:
Свої сірі скорочуй вже штати!